

Grund, at adskillige norske Forfattere i Aarenes Løb ere udfomne paa dansk Forlag, og at de danske Forlæggeres Dyrktighed skulde gaa ned, hvis denne Lov ikke blev vedtagen, kan jeg dog ikke tro, nogen vil påståa. Men ogsaa paa dette Omraade er der kun meget faa, der ville have Fordel af Loven, hvis der overhovedet bliver nogen Fordel af den. Det er vistnok kun ganske enkelte Forlag, ganske enkelte store Forlag, der her er Tale om, Forlag, som sikkert vilde, hvis det bliver nødvendigt, at arrangere sig paa en saadan Maade, at den Stades Lovens Ikte-Vedtagelse kunde medføre, blev aldeles forsvindende. I alt Fald vilde det kun blive et meget begrænset Antal af Personer, som vilde komme til at nyde godt af Lovens Bestemmelse, hvormod det blev saa at sige hele det boglæsende Samfund, som skulde betale Gibbet. Det bliver altsaa Opgaven at afveje disse Interesser over for hinanden. For mig kan der efter de Oplysninger, jeg hidtil har set, ingen Tvivl være om, at det er det store boglæsende Samfund, som maa have Kravet paa Sympati, og at vi maa være sikre mod en Udnyttelse ved den Beskyttelseslov, man søger her at faa gennemført. Paa den anden Side er det meget muligt, at man, naar Sagen kommer for i Udvalget og der behjæses fra forskellige Sider, vil kunne finde en genstidig Overenskomst, der saa nogenlunde vil kunne betrygge de forskellige Interesser. Jeg for mit Vedkommende skulde blive meget glad derved og skal være villig til at medvirke ved Forsøgene paa at finde en saadan Overenskomst. Jeg haaber, at ogsaa Lovens Benner ville være villige dertil, idet det forekommer mig, at dette er en Sag, som ikke i nogen særlig høj Grad er egnet til at sætte Videnskaberne i Bevægelse. Jeg vil altsaa afslutte disse korte Bemærkninger med en Henstilling til det Udvalg, der forhaabentlig vil blive nedsat, om at tage Loven under grundig og nøje Overvejelse og at forsøge, om man ikke kan komme til en til alle Sider billig og retfærdig Overenskomst.

Oscar Hansen: Den ærede foregaaende Talers Begyndelses- og Slutningsbemærkninger gabe mig godt Haab om Sagens Gennemførelse denne Gang. Han begyndte vel med, at han ønskede Sagen henvist til et Udvalg, men han sluttede med at ønske Sagen en grundig Behandling. Min ærede Valgtredsnaab betone Udtrykket "grundig"; jeg vil tillige betone Ordet "Behandling"; thi naar den virkelig bliver behandlet, nærer jeg ingen Tvivl om, at den bliver gennemført. Den har jo nu saa ofte

været for her i Tinget, at det vistnok er kendt, hvad der kan siges for og imod den. Da det imidlertid er første Gang, jeg er til Stede ved en saadan Debat, kan jeg ikke undlade at fremhæve et Par Momenter, som næppe tidligere ere komne tilstrækkelig frem. Man er tilbøjelig til, naar man har noget imod denne Lov, at betone, at den særlig vil gaa ud over Provinspressen og Provinspressens Publikum, der vanstelig vilde kunne faa det Læsestof af lettere og oplivende Natur, som Publikum nødvendig maa forlange, at Aviserne ogsaa skulle indeholde. Paa Foranledning af mig har en ung Dame paataget sig at gennemgaa en Aargang af samtlige Landets Blade, og det har da vist sig, at der i dem stod større og mindre Fortællinger af 12—1400 forskellige Forfattere. Jeg vil nu nok spørge ethvert nogenlunde literært dannet Menneske, om han kender 12—1400 Forfattere i Europa. Man maa kunne sige sig selv, hvad det er for Smaating, der komme frem i Provinsaviserne, naar jeg blot nævner dette Tal. Det er i Virkeligheden ganske ubetydelige Ting, lette og vistnok ogsaa behagelige og godt valgte Smaating. De tages gennemgaaende af den illustrerede Presse: „Illustrated London News“, „Black and white“, „Illustrirte Zeitung“, „Über Land und Meer“ osv., og om disse smaa Fortællinger, der ikke have nogen som helst aktuel Værdi, oversættes et Par Aar for eller senere, spiller ingen som helst Rolle. Man maa jo erindre, at Lovforslaget, som det foreligger, aldeles ikke afskærer Provinsredaktørerne, eller dem, der oversætte Stoffet, til Provinsaviserne, fra at hente Fortællingerne rundt omkring i Verdensbladene. Lovforslaget forlanger blot, at der skal være gaaet 10 Aar, inden de tillægge sig dette Stof uden Forfatterens Tilfaldelse og uden at betale derfor. Der er ingen Fare for Provinsredaktørerne ved at vente, thi Stoffet er af den Natur, at det beholder sin Charme og Værdi, hvad enten det oversættes det ene eller det andet Aar; der er ikke en levende Sjæl rundt om i Verden, der kender det Antal af Forfattere, som paa den Maade føres frem gennem et læselige, underholdende Fortællinger i bore Blade. Skulde jeg anføre de Forfattere, jeg kender, vilde det blive et ganske ringe Procentantal, og de komme væsentlig frem i Hovedstadsbladernes Feuilletoner, der strække sig over længere Tidrum og derfra til Dels gaa over i Provinsaviserne. Men det forholder sig ellers saaledes, at de omtalte 12—1400 Forfatteres Værker ere saa korte, at de gennemgaaende kun optage et eller to Numre af en Provinsavis; det er et meget ringe